

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

Р І Ш Е Н Н Я
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

20 червня 2023 року

м. Київ

Вищий антикорупційний суд у складі колегії суддів:

головуючого судді

Саландяк О.Я.,

суддів

Олійник О.В., Широкої К.Ю.,

за участю:

секретаря судового засідання

Зубрицької А.М.,

представників позивача

Гайдара М.А., Кржевїна В.М.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у залі суду у м. Києві адміністративну справу за позовом

Міністерства юстиції України до Мартянової Катерини Геннадіївни, треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору: Мартянов Олександр Геннадійович, Товариство з обмеженою відповідальністю «ЛУКРУМ-ПРОМ», Товариство з обмеженою відповідальністю «НОВА ОЦІНКА ПЛЮС», Товариство з обмеженою відповідальністю «СХІДРЕСУРСБУД», Товариство з обмеженою відповідальністю «ВСЕУКРАЇНСЬКА ЕКСПЕРТНА КОМПАНІЯ», Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИРОБНИЧО-ІНВЕСТИЦІЙНА КОМПАНІЯ «СФЕРА», Товариство з обмеженою відповідальністю «ВЕТЗАХИСТ», Товариство з обмеженою відповідальністю «ДОНМЕДКОМ»,

про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»,

В С Т А Н О В И В :

08.06.2023 до Вишого антикорупційного суду звернулось Міністерство юстиції України (надалі – позивач) з адміністративним позовом до Мартянової К.Г. (надалі - відповідачка), треті особи, які не заявляють самостійних вимог: Мартянов О.Г., ТОВ «ЛУКРУМ-ПРОМ», ТОВ «НОВА ОЦІНКА ПЛЮС», ТОВ «СХІДРЕСУРСБУД», ТОВ «ВСЕУКРАЇНСЬКА ЕКСПЕРТНА КОМПАНІЯ», ТОВ «ВИРОБНИЧО-ІНВЕСТИЦІЙНА КОМПАНІЯ «СФЕРА», ТОВ «ВЕТЗАХИСТ», ТОВ «ДОНМЕДКОМ», про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» № 1644-VII від 14.08.2014, який набрав чинності 12.09.2014 (надалі – Закон) та стягнення в дохід держави активів.

Ухвалою суду від 08.06.2023 відкрито провадження у справі.

14.06.2023 до суду надійшла заява про уточнення предмету позову (т. 2 а.с. 43-55), в якій позивач уточнив номер квартири за адресою: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Терешкової Валентини, 37, кв. 28 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16290093).

15.06.2023 позивач подав письмові пояснення (т. 2 а.с. 83-88) до позовної заяви. Зазначив, що стягненню підлягає 1/3 будівлі, що перебуває у спільній частковій власності, загальною площею 964,7 кв.м. (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 73413414101), так як друга 1/3 частки на вказане майно, набута на підставі договору дарування від 17.02.2016, є особистою приватною власністю Мартянова О.Г. відповідно до п. 2 ч.1 ст. 57 СК України.

Заяв, клопотань відповідачки та третіх осіб до суду не надійшло.

Інші процесуальні дії у справі (забезпечення доказів, вжиття заходів забезпечення позову, зупинення і поновлення провадження тощо) не вчинялись.

У позовній заяві з уточненнями Міністерство юстиції України заявило вимогу застосувати до Мартянової К.Г. санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону у виді стягнення в дохід держави активів - об'єктів нерухомого майна:

1) земельної ділянки площею 0,1 га, кадастровий номер: 1413500000:01:001:1242; для індивідуального житлового, гаражного і дачного будівництва; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Макіївка, вул. Томська, земельна ділянка 110 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 139373314135);

2) житлового будинку з господарсько-побутовими будівлями загальною площею 49,3 кв.м, житлова площа: 26,4 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р., с. Студенок, вул. Підлісна, 19 (реєстраційний номер майна: 21787009);

3) приміщення під перукарню 48,4 кв.м. на I-му поверсі житлового будинку літ. А-10, загальною площею: 48,4 кв.м; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Савченка, 6-А (реєстраційний номер майна: 6371659);

4) житлового будинку з надвірною побудовою загальною площею 229,3 кв.м, житлова площа: 88 кв.м; відомості про складові частини об'єкта нерухомого майна: житловий будинок А-2, гараж 3, баня И, уборна Ж, огороження, замощення, водопровід; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Васильєвих, 16 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 349903214101);

5) 1/3 будівлі загальною площею 964,7 кв.м; відомості про складові частини об'єкта нерухомого майна: будівля службова А-2 (загальна площа: 481,4 кв.м), будівля складу зберігання матеріалів Б-1 (загальна площа: 165,6 кв.м), будівля механічних майстерень Г-1 (загальна площа: 220,6 кв.м), адміністративна будівля Д-1 (загальна площа: 97,1 кв.м), убиральня Е, огороження 1-3, тротуар І; Донецька обл., м. Донецьк, вул. Вологодська, 8-Б (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна 73413414101);

6) квартири однокімнатної загальною площею: 40 кв.м, житлова площа: 22 кв.м; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Терешкової Валентини, 37, кв. 28 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16290093);

7) житлового будинку з господарсько-побутовими будівлями загальною площею 42,6 кв.м, житлова площа: 8,8 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р., с. Студенок, вул. Голосова, 56 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 1929342);

8) комплексу будівель і споруд загальною площею 209,5 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р., с. Діброва, вул. Лісна, 27 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 27854084);

9) вбудованого приміщення під зал ігрових автоматів загальною площею 40,1 на 1-му поверсі житлового будинку літ. А-10; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Зв'язильського, 56/ вул. Зв'язильського, 56 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 11196178);

- об'єкта рухомого майна:

1) спеціального вантажного автомобіля марки КРАЗ зеленого кольору, модель 255Б1, 1991 року випуску, державний номерний знак – АН0332АІ; свідоцтво про реєстрацію ТЗ – КХС565920; VIN – Х1С255Б1АМ0715771; номер двигуна – 23835780;

- часток у статутних капіталах юридичних осіб:

1) 50% частки у статутному капіталі ТОВ «ВИРОБНИЧО-ІНВЕСТИЦІЙНА КОМПАНІЯ

«СФЕРА» (код згідно з ЄДРПОУ 34583225), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10, у розмірі 18 750 грн;

2) 50% частки у статутному капіталі ТОВ «СХІДРЕСУРСБУД» (код згідно з ЄДРПОУ 35127756), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10, у розмірі 958 000 грн;

3) 50% частки у статутному капіталі ТОВ «ВСЕУКРАЇНСЬКА ЕКСПЕРТНА КОМПАНІЯ» (код згідно з ЄДРПОУ 38845503), розташованого за адресою: 83027, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Васильєвих, 16, у розмірі 1 000 грн.

4) 25% частки у статутному капіталі ТОВ «ЛУКРУМ-ПРОМ» (код згідно з ЄДРПОУ 38986080), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Путі, 12-В, у розмірі 500 грн;

5) 33% частки у статутному капіталі ТОВ «НОВА ОЦІНКА ПЛЮС» (код згідно з ЄДРПОУ 39115702), розташованого за адресою: 83118, Донецька обл., м. Донецьк вул. Валентини Терешкової, 37, кв. 28 у розмірі 999 грн;

6) 40% частки у статутному капіталі ТОВ «ВЕТЗАХИСТ» (код згідно з ЄДРПОУ 32128830), розташованого за адресою: 07400, Київська обл., м. Бровари, вул. Декабристів, 44, кв. 10, у розмірі 6 600 грн, якими володіє Мартянов Олександр Геннадійович;

7) 100% частки у статутному капіталі ТОВ «ДОНМЕДКОМ» (код згідно з ЄДРПОУ 35374642), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10, у розмірі 44 000 грн.

В обґрунтування вимог позивач посилається на:

- продовження строку дії правового режиму воєнного стану на території України;
- застосування до Мартянової К.Г. на підставі Рішення Ради національної безпеки і оборони від 19.10.2022 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (введене в дію Указом Президента України від 19.10.2022 № 726/2022) санкції у виді блокування активів;
- наявність підстав для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, а саме: визначених підпунктами «ж», «з» пункту 1 та підпунктом «в» пункту 2 абзацу четвертого частини першої статті 5-1 Закону;
- співмірність застосування такої санкції до відповідачки із шкодою, завданою її діями, інтересам суспільства.

Позиції учасників справи

Представники Міністерства юстиції України підтримали позовні вимоги з підстав, наведених у позовній заяві.

Відповідачка, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, а також представники третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, у судові засідання не з'явилися, причин неявки не повідомили, відзиви на позов або заперечень проти його задоволення не подали.

Вирішуючи питання щодо можливості розгляду справи за відсутності відповідачки, третьої особи та представників третіх осіб, суд зазначає таке.

Відповідно до приписів ч. 3 ст. 268 та ч. 5 ст. 283-1 КАС України неприбуття у судові засідання учасника справи та/чи їх представників, повідомлених про дату, час та місце судового засідання, не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви у судовому засіданні.

У даному випадку важливим є питання обізнаності учасників провадження про розгляд справи та належне повідомлення їх про такий розгляд. Такі ключові принципи як верховенство права та належне здійснення правосуддя є основоположними елементами права на справедливий суд. Дотримання процесуального механізму належного повідомлення учасників справи є необхідною і важливою умовою для забезпечення та реалізації завдань та принципів правосуддя.

Згідно з приписами ч. 1, 2 ст. 268 КАС України у справах, визначених, зокрема, статтею 283-1 КАС України, щодо подання позовної заяви та про дату, час і місце розгляду справи суд негайно повідомляє відповідача та інших учасників справи шляхом направлення тексту повістки на офіційну електронну адресу, а за її відсутності – кур'єром або за відомими суду номером телефону, факсу, електронною поштою чи іншим технічним засобом зв'язку. Учасник справи вважається повідомленим належним чином про дату, час та місце розгляду справи, визначеної частиною першою цієї статті, з моменту направлення такого повідомлення працівником суду, про що останній робить відмітку у матеріалах справи, та (або) з моменту оприлюднення судом на веб-порталі судової влади України відповідної ухвали про відкриття провадження у справі, дату, час та місце судового розгляду.

Суд вважає, що у даному випадку відповідачка та треті особи, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору, були 09.06.2023 належним чином повідомлені про відкриття провадження у справі і про дату, час та місце розгляду справи – з моменту опублікування на веб-порталі судової влади України ухвали про відкриття провадження від 08.06.2023 (т. 2 а.с. 32-34).

Позивач направив запит № 103986/38.3/33-22 від 08.11.2022 до АТ «Укрпошта» про надання інформації про те, чи здійснюється поштовий обмін з Донецькою областю, зокрема, з м. Донецьк (т. 1 а.с. 198), у відповідь на який АТ «Укрпошта» повідомила, що тимчасово і до фактичної деокупації території м. Донецька не здійснює поштовий обмін (поштове сполучення) на території громади м. Донецька (т. 1 а.с. 199). Копія позовної заяви з додатками направлялась представником позивача на офіційну електронну адресу відповідачки за місцем роботи (т. 1 а.с. 201-204).

Окрім цього, матеріали справи містять акти управління документообігу та організаційного забезпечення Вищого антикорупційного суду від 09.06.2023 щодо повідомлення працівниками відділення 01001 АТ «Укрпошта» про неможливість здійснення доставки поштових конвертів у м. Донецьк (індекс 01001) зв'язку із тим, що на зазначеній території ведуться воєнні дії, з огляду на що конверти були повернуті відправнику (Вищому антикорупційному суду) (т. 2 а.с. 24-31). Відповідно до довідки від 09.06.2023 № 991/4985/23/16709/2023, складеної секретарем судового засідання відділу забезпечення судового процесу Вищого антикорупційного суду Зубрицькою А.М., засоби зв'язку відповідачки та третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог, надані судом позивачем не є дійсними (т. 2 а.с. 22).

Також судом забезпечено направлення повістки-повідомлення про судові засідання та копії ухвали про відкриття провадження на офіційну електронну адресу псевдоінституції, де працює відповідачка Мартянова К.Г., з офіційної електронної пошти Вищого антикорупційного суду (т. 2 а.с. 19-20).

Позивачем надано підтвердження направлення копії позовної заяви та додатків третій особі, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, - ТОВ «ВЕТЗАХИСТ», яка розташована у Київській області за адресою: м. Бровари, вул. Декабристів, 44, кв. 10 (т. 1 а.с. 205-206). Окрім цього, суд засобами поштового зв'язку направив за вказаною адресою повістки про виклик у судові засідання на 14.06.2023 о 08 год 30 хв, 20.06.2023 о 12 год 00 хв. Однак, зазначені листи адресатом отримано не було.

З огляду на викладене, суд вважає, що у справі вжито всіх можливих заходів щодо належного та завчасного повідомлення учасників справи про здійснення Вищим антикорупційним судом судового розгляду згаданого адміністративного позову, про дати призначених судових засідань, наслідки неприбуття до суду, зокрема, з урахуванням їх місцезнаходження на тимчасово окупованій території України. Суд вважає, що зазначені заходи є достатніми для того, щоб бути переконаним щодо належного повідомлення учасників справи, зокрема і відповідачки.

Крім того, у межах строків розгляду справи була оголошена перерва, повідомлення учасників про судові засідання на 20.06.2023 здійснено повторно з дотриманням положень ч. 1, 2 ст. 268 КАС України.

Також суд звертає увагу, що відомості про застосування до Мартянової К.Г. санкції у виді блокування активів набули розголосу, так як відповідну інформацію завчасно розміщено на офіційному вебсайті Верховної ради України (т. 1 а.с. 37-43). Повідомлення про подання Міністерством юстиції України позову до Мартянової К.Г. про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону 09.06.2023 розміщено на офіційному сайті установи (т. 2 а.с. 59-60).

Разом з тим, відомості про будь-яку реакцію відповідачки відсутні, в тому числі і дані про оскарження до Верховного Суду указу Президента України, яким введено в дію рішення Ради національної безпеки та оборони України від 19.10.2022 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)».

За таких обставин, суд вважає за можливе здійснити розгляд даної адміністративної справи за відсутності відповідачки.

Ненадання відзиву та пояснень, неприбуття у судові засідання учасників справи та/чи їх представників не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті (ч. 6 ст. 162, ч. 5 ст. 283-1 КАС України). Відповідно до ч. 2 ст. 175 КАС України у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин, суд вирішує справу за наявними матеріалами.

Справу розглянуто з урахуванням положень ст. 283-1 КАС України.

Заслухавши пояснення представників позивача, з'ясувавши в судовому засіданні усі фактичні обставини справи, на яких ґрунтується позов, об'єктивно, всебічно, повно оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд встановив такі обставини.

Вчинення відповідачкою дій, передбачених п. 1, 2 ч. 1 статті 5-1 Закону.

Дослідивши доводи позивача та надані на їх підтвердження докази, суд встановив, що Мартянова К.Г. вчинила дії, спрямовані на завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, передбачені ч. 1 ст. 5-1 Закону.

Завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності України шляхом взяття участі у створенні державою-агресором підконтрольних їй самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованій території Донецької області та продовжує забезпечувати їхнє функціонування (пп. «ж» п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Мартянова К.Т. призначена заступником голови громадської палати так званої донецької народної республіки (<https://opdnr.ru/42-2/>, т. 1 а.с. 179-180).

Серед біографічних даних Мартянової К.Г., наявних на сайті інституції (<https://opdnr.ru/мартянова-скатерина-геннадьевна/>; т. 1 а.с. 181-182), зазначено таке:

- у роки становлення республіки (самопроголошеної донецької народної республіки) Мартянова К.Г. брала активну участь у суспільно-політичному житті, у 2014 році була начальницею організаційного відділу народного фронту новоросії;

- із жовтня 2014 року по травень 2019 року працювала у центральному виконкомі громадського руху «донецька республіка», де працювала керівником організаційного відділу, керівником по роботі з громадськими приймальнями, автором і керівником проекту «народний контроль», керівником штабу по прифронтових районах;

- у 2015 році стала депутаткою народної ради 1 скликання донецької народної республіки і була секретарем комітету народної ради з конституційного законодавства та державного будівництва. Під час депутатської діяльності очолила тимчасову комісію з контролю та координації діяльності в районах, які найбільше постраждали від збройної агресії України;

- з червня 2019 року й дотепер є заступником голови громадської палати донецької народної республіки;

- Мартянова К.Г. нагороджена численною кількістю нагород, у тому числі від так званих голів донецької народної республіки Захарченка О.В. та Пушиліна Д.В., отримала лист подяки від громадської палати Московської області та народної ради донецької народної

республіки, нагрудний знак «Знак Пошани» 3-го ступеню.

Відповідно до положень ст. 1, 2, 7, 21 Закону донецької народної республіки про громадську палату донецької народної республіки, який міститься на сайті так званої «громадської ради донецької народної республіки» (посилання: <https://opdnr.ru/закон-донецкой-народной-республики-о/>, т. 1 а.с. 148-178), прийнятого постановою народної ради 27.01.2023, громадська палата донецької народної республіки забезпечує взаємодію громадян російської федерації, які проживають на території донецької народної республіки, і некомерційних організацій ... з метою обліку потреб та інтересів громадян, захисту прав і свобод громадян, прав і законних інтересів некомерційних структур при формуванні та реалізації державної політики. Громадська рада здійснює свою діяльність на підставі конституції російської федерації, федеральних конституційних законів, федерального закону «про загальні принципи організації та діяльності громадських палат суб'єктів російської федерації», інших федеральних законів, інших нормативних правових актів російської федерації, конституції донецької народної республіки, цього закону, законів донецької народної республіки та інших нормативних правових актів донецької народної республіки.

Громадська палата складається із 51 члена, які можуть бути призначені в порядку, визначеному законом. Членом громадської палати може бути громадянин російської федерації не молодший 18 років (ст. 7, 6 закону).

Відповідно до наведених положень закону, Мартянова К.Г. не могла бути призначеною так званим заступником голови громадської ради донецької народної республіки за відсутності у неї громадянства російської федерації. Отже, з досліджених судом матеріалів також вбачається, що відповідачка ототожнює себе виключно з російською федерацією, народом росії, так званою донецькою народною республікою (як складовою частиною російської федерації).

Окрім цього, Мартянова К.Г. з жовтня 2014 року по травень 2019 року працювала в центральному виконкому громадського руху «Донецька республіка», в якому була керівником організаційного відділу, керівником по роботі із громадськими приймальнями, автором та керівником проекту «Народний контроль», керівником штабу по прифронтовим районам. У 2015 році була обрана депутатом до так званого «народного совета донецької народної республіки першого созыва», обіймала посаду секретаря комітету громадської ради по конституційному законодавству та державному будівництву, а також очолила тимчасову комісію з контролю і координації діяльності в районах, найбільш потерпілих від збройної агресії України (т. 1 а.с. 62-63, 80-82).

Вказані обставини підтверджують, що Мартянова К.Г., діючи добровільно, реалізуючи свої політичні амбіції, взяла участь у створенні державою-агресором підконтрольних їй самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованій території Донецької області та продовжує забезпечувати їх функціонування.

Завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності України шляхом взяття участі в організації та проведенні незаконних виборів та/або референдумів на тимчасово окупованій території (пп. «з» п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Під час проведення на тимчасово окупованих територіях України (частини Донецької, Луганської, Херсонської та Запорізької областей) з 23 по 27 вересня 2022 року незаконних референдумів про приєднання цих територій до складу російської федерації Мартянова К.Г., як високопосадовець державної організації самопроголошеної республіки, брала участь у проведенні референдумів, спостерігала за перебігом голосування на виборчих дільницях, розташованих на території російської федерації (т. 1 а.с. 183-186).

Таким чином, відповідачка відкрито підтримала проведення незаконних референдумів, метою яких була анексія територій України, а також безпосередньо приймала участь та всебічно сприяла їх проведенню.

Інформаційне сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону (пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Суд установив, що до та після початку повномасштабного вторгнення російської

федерації на територію України, відповідачка Мартянова К.Г., як політичний діяч, продовжувала підтримувати агресивну політику російської федерації шляхом здійснення публічних заяв.

Під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою засобів масової інформації.

Будучи депутатом так званого «народного совета донецкой народной республики первого созыва» Мартянова К.Г. у медійному просторі підтримувала заяви щодо здійснення дій проти «антинародного киевского режима» (т. 1 а.с. 64-65)

У судовому засіданні були дослідженні докази активності Мартянової К.Г. у медіа-просторі, зокрема, відеозапис прямої трансляції «Малькевич LIVE» та роздруківку сторінки інтернет-видання «ZOV ДНР» у статті від 28.09.2022 під назвою «Заместитель председателя Общественной палаты ДНР Екатерина Мартянова в стриме Малькевич LIVE поделилась своими эмоциями о проведении референдума» (т. 1 а.с. 187, 200). В ході надання інтерв'ю відповідачка зазначає таке: «Я ожидала такие цифры. И я скажу мнение многих людей, да, наверное, и всех людей, что мы этого долго ждали. Референдум – это воссоединение русских людей. Мы дождались этого часа, когда Россия расширяет свои границы, Россия воссоединяет исконно русские земли, и, конечно, для нас это величайшее событие. Сегодня утром ещё избирательные участки не открылись – уже очереди были. У людей было приподнятое настроение, люди приходили семьями. Этот день со слезами на глазах. Это как День победы: мы этого ждали, мы этот день выстрадали. Мы очень надеемся, что всё изменится».

Зазначені висловлювання Мартянової К.Г. свідчать про відкрити, свідому підтримку ідеї проведення незаконних референдумів, внаслідок реалізації яких були порушені суверенітет та територіальна цілісність України. Відповідачка безсумнівно вважає правомірною агресію російської федерації, поширює російські пропагандистські наративи з метою виправдовування окупації частини території України та приєднання її до складу російської федерації, надає їй сакрального історичного значення.

Видавництво «Украина.ру» опублікувало результати інтерв'ю з Мартяновою К.Г., в ході якого вона розповіла про «гуманітарну ситуацію на Донбасі» (т. 1 а.с. 88-93). Відповідачка висловила підтримку збройних сил російської федерації, визначила окуповані території «освободженними». Зазначила, що «Вооруженные украинские нацисты продолжают обстреливать город со всех сторон», «Люди, живущие там, говорят разное. Кто-то благодарит за освобождение, ведь все восемь лет эти люди действительно находились в страхе, их реально грабили, заставляли кричать нацистские логунги», «Наверное, главный вопрос у всех наших земляков один: «Это уже окончательно? Нас больше не будут бомбить?». Нет, не будут! Мы уже вместе, под защитой старшего брата, под защитой России», «Молодую женщину украинские нацисты записали как погибшую, а она до последнего оказывала медпомощь пострадавшим».

Отже, Мартянова К.Г. у вказаному інтерв'ю підтримує офіційну пропагандистську риторичку російської федерації, викривляє реальні події, ототожнюючи волевиявлення українського народу проти проросійського режиму із нацизмом, а також не тільки виправдовує, а й підтримує збройний напад росії на Україну.

Окрім цього, за інформацією, розміщеною на сторінці Мартянової К.Г. у соціальній мережі «Вконтакте» (<http://vk.com/id221611795>, т. 1 а.с. 66-79), остання протягом грудня 2022 року – січня 2023 року виправдовувала та визнавала правомірною збройну агресію проти України та окупацію територій України, а також висловлювала сподівання на швидке здійснення окупації всієї території України. На вказаній сторінці виявлено інформацію такого змісту: «Где бы каждый из нас не находился, мы делаем одно большое дело!», «Очень приятно слышать слова благодарности наших защитников! Они адресованы всем, кто помогает и переживает за судьбу нашей Родины, кто, не жалея сил и времени, в тылу трудится для нашей скорейшей Победы!», «Благодаря поддержке законодательного собрания Калужской области, волонтеров Нижнего Новгорода, девчонок из «ZOVa сердце» Ленинградской области, а также

ООО «Центр специальной одежды» мы помогли минометной батарее Первой Славянской бригады, бойцы которой теснят врага в районе Авдеевки и Опытного», «Спасибо большое всем, кто приближает Победу в тылу, кто не жалеет времени и сил на то, чтобы помочь нашим защитникам уничтожить коричневую чуму, пришедшую на землю русскую», «Война, которая сейчас идет, направлена на то, чтобы уничтожить все русское, светлое, доброе», «Скорбит Донбасс, скорбит Россия. Сколько горя принесла киевская преступная власть! Но я абсолютно уверена, каждый погибший, раненный, пострадавший будет отомщен», «Кара настигнет каждого украинского преступника».

В даному випадку суд вбачає у таких діях відповідачки інформаційне сприяння збройній агресії (спонуканні аудиторії до підтримки так званої «спеціальної військової операції»), спонукання до матеріальної підтримки учасників збройної агресії, поширення ідеології про продовження такої агресії.

Зі змісту вебсторінок у вигляді скріншотів вбачається використання Мартяновою К.Г., як заступника голови громадської ради «Львівської народної республіки» та голови регіонального відділення «Спілка жінок Росії», публічної символіки з візуальним акцентом на латинських буквах «Z», «V».

Відповідно до ст. 2 Закону № 2265-ІХ використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну відповідно до умов, визначених цією статтею, є окремим видом пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України.

До використання такої символіки належить, зокрема, використання латинських літер «Z», «V» окремо (без правомірного контексту або в контексті виправдання збройної агресії проти України чи інших воєнних дій) або шляхом заміни ними літерами кирилических літер «З», «С», «В», «Ф» чи інших літер в окремих словах з візуальним акцентом на цих літерах.

Таким чином, судом встановлено, що використання відповідачкою такої публічної символіки з візуальним акцентом на латинських буквах «Z», «V» та публічне заперечення злочинного характеру збройної агресії росії проти України з використанням мережі Інтернет підпадає під визначення поняття здійснення терористичної діяльності.

Такі обставини підтверджують беззаперечний факт виправдування та визнання Мартяновою К.Г. правомірною збройної агресії проти України, окупації території України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та законодавства України мають ознаки військових злочинів, підтримки геноциду та злочинів проти людяності, а також дій пов'язаних із пропагандою та підтримкою воєнної агресії з її боку; глорифікації осіб, які здійснюють збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Оцінка дій відповідачки здійснюється лише в тій мірі, яка дозволяє констатувати наявність підстав для застосування санкції, яку суд обмежує оцінкою введених фактів та доказів з міркувань їх достатності.

У межах розгляду адміністративної справи достатнім є констатація спрямованості окремих дій на завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, а також відповідність їх переліку, передбаченому ч. 1 ст. 5-1 Закону. Зазначена спрямованість дій Мартянової К.Г. є очевидною, мета яких міститься у самому їх змісті.

З огляду на викладене, суд вважає, що поданих позивачем доказів достатньо, щоб дійти висновку, що у діях Мартянової К.Г. наявні підстави, закріплені пп. «а», «в» з. 1, пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для стягнення її активів в дохід держави, що почали існувати до 24.05.2022 та продовжують існувати після зазначеної дати.

Щодо активів, до яких можуть застосовуватися санкції

У п. 1 ч. 1 ст. 4 Закону зазначено про два види активів на які можуть бути накладені

санкції: 1) ті, що належать фізичній або юридичній особі та 2) ті, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Закон окремо не визначає змісту категорії «активи», втім у чинному законодавстві це поняття має сталий характер, визначений низкою законодавчих актів (Податковий кодекс України, п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» № 361-IX від 06.12.2019, який набрав чинності 28.04.2020 тощо). Під «активами» розуміється майно, майнові та немайнові права, кошти в національній та іноземній валютах, електронні гроші, цінні папери, віртуальні активи тощо.

В даному випадку, позовні вимоги стосуються об'єктів нерухомого майна, автомобіля, часток у статутних капіталах юридичних осіб та у повній мірі охоплюються законодавчим визначенням активів.

Стосовно правомочностей Мартянової К.Г. щодо визначених у позовній заяві активів, які перебувають у власності відповідачки, а також не належать їй, суд зазначає таке.

Правом власності є право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону за своєю волею, незалежно від волі інших осіб. Власникові належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном (ч. 1 ст. 316, ч. 1 ст. 317 ЦК України).

Згідно з ч. 1, 2 ст. 319 ЦК України власник володіє, користується, розпоряджається своїм майном на власний розсуд. Власник має право вчиняти щодо свого майна будь-які дії, які не суперечать закону.

Частиною 7 статті 319 ЦК України передбачено, що діяльність власника може бути обмежена чи припинена або власника може бути зобов'язано допустити до користування його майном інших осіб лише у випадках і порядку, встановлена законом.

Статтею 41 Конституції України визначено, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Право власності набувається у порядку, визначеному законом. Під правом володіння власністю визнається юридично забезпечена можливість фактичного панування власника над майном, не пов'язана з використанням його властивостей. Право користування власністю – це юридично забезпечена можливість власника добувати з належного йому майна корисні властивості. Під правом розпорядження розуміють юридично забезпечену можливість власника визначати долю майна (лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ «Про практику застосування судами законодавства під час розгляду цивільних справ про захист права власності та інших речових прав» від 28.01.2013 р. N 24-150/0/4-13).

Окрім цього, законодавець виділив таку категорію активів як «активи, щодо яких особа прямо або опосередковано вчиняє дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними» з метою охоплення майна, яке формально не належить суб'єкту, але він може визначати його фактичну долю.

Можливість здійснення дій, тотожних за змістом здійсненню права розпорядження, це фактична здатність особи визначати долю активу, незалежно від того, яким чином ця можливість може бути реалізована.

Отже, стягненню в дохід держави підлягають усі активи, які прямо або опосередковано, тобто через інших осіб, перебувають у власності (розпорядженні) відповідачки, зокрема й у спільній власності.

Так, відповідно до інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно (інформаційні довідки № 320660284 від 19.01.2023, № 333029174 від 22.05.2023, копія договору купівлі-продажу земельної ділянки № 4617 від 26.12.2013.), на праві власності Мартянової К.Г. (РНОКПП) належить таке нерухоме майно (т. 1 а.с. 98-103, 189-191):

1) земельна ділянка площею 0,1 га, кадастровий номер: 1413500000:01:001:1242: для індивідуального житлового, гаражного і дачного будівництва; адреса нерухомого майна

Донецька обл., м. Макіївка, вул. Томська, земельна ділянка 110 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 139373314135);

2) житловий будинок з господарсько-побутовими будівлями загальною площею 49,3 кв.м, житлова площа: 26,4 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р-н, с. Студенок, вул. Підлісна, 19 (реєстраційний номер майна: 21787009);

3) приміщення під перукарню 48,4 кв.м. на I-му поверсі житлового будинку літ. А-10, загальною площею: 48,4 кв.м; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Савченка, 6-А (реєстраційний номер майна: 6371659).

Відповідно до витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань щодо юридичних осіб, Мартянова К.Г. володіє частками у статутному капіталі таких юридичних осіб (т. 1 а.с. 104-121):

1. 50% частки у статутному капіталі ТОВ «ВИРОБНИЧО-ІНВЕСТИЦІЙНА КОМПАНІЯ «СФЕРА» (код згідно з ЄДРПОУ 34583225), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, буд. 10, у розмірі 18 750 грн;

2. 50% частки у статутному капіталі ТОВ «СХІДРЕСУРСБУД» (код згідно з ЄДРПОУ 35127756), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, буд. 10, у розмірі 958 000 грн;

3. 50% частки у статутному капіталі ТОВ «ВСЕУКРАЇНСЬКА ЕКСПЕРТНА КОМПАНІЯ» (код згідно з ЄДРПОУ 38845503), розташованого за адресою: 83027, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Васильєвих, буд. 16, у розмірі 1 000 грн;

4. 25% частки у статутному капіталі ТОВ «ЛУКРУМ-ПРОМ» (код згідно з ЄДРПОУ 38986080), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Путі, буд. 12-В, у розмірі 500 грн;

5. 33% частки у статутному капіталі ТОВ «НОВА ОЦІНКА ПЛЮС» (код згідно з ЄДРПОУ 39115702), розташованого за адресою: 83118, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Валентини Терешкової, буд. 37, кв. 28 у розмірі 999 грн.

Згідно з повним витягом з Державного реєстру актів цивільного стану громадян щодо актового запису про шлюб від 03.02.2023 шлюб між Мартяновою Катериною Геннадієвною, р.н., та Мартяновим Олександром Геннадієвичем, р.н., зареєстровано 14.07.2001 (т. 1 а.с. 122-124).

Відповідно до відомостей, які містяться у витягах з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно щодо нерухомого майна (інформаційні довідки № 321852840 від 03.02.2023, № 333029690 від 22.05.2023), Мартянов О.Г. (РНОКПП) володіє таким нерухомим майном (т. 1 а.с. 125-133, 192-197):

1. житловим будинком з напівірною побудовою, загальною площею: 229,3 кв.м, житлова площа: 88 кв.м; відомості про складові частини об'єкта нерухомого майна: житловий будинок А-2, гараж 3, баня І, уборна Ж, огороження, замощення, водопровід; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вулиця Васильєвих, будинок 16 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 349903214101), право власності зареєстровано 29.04.2014;

2. 2/3 будівлі, загальною площею: 964,7 кв.м; відомості про складові частини об'єкта нерухомого майна: будівля службова А-2 (загальна площа: 481,4 кв.м), будівля складу зберігання матеріалів Б-1 (загальна площа: 165,6 кв.м), будівля механічних майстерень Г-1 (загальна площа: 220,6 кв.м), адміністративна будівля Д-1 (загальна площа: 97,1 кв.м), убиральня Е, огороження 1-3, тротуар І: Донецька обл., м. Донецьк, вулиця Вологодська, будинок 8-Б (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 73413414101);

3. квартирою однокімнатною, загальною площею: 40 кв.м, житлова площа: 22 кв.м; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вулиця Терешкової Валентини, будинок 37, кв. 28 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16290093), право власності на підставі договору купівлі-продажу № 6196 зареєстровано 22.09.2011;

4. житловим будинком з господарсько-побутовими будівлями, загальною площею: 42,6

кв.м, житлова площа: 8,8 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р-н, с. Студенок, вулиця Голосова, будинок 56 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 1929342), право власності на підставі договору купівлі-продажу № 4801 зареєстровано 01.07.2009;

5. комплексом будівель і споруд, загальною площею: 209,5 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р., с. Діброва, вул. Лісна, будинок 27 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 27854084), право власності зареєстровано 22.07.2009;

6. вбудованим приміщенням під зал ігрових автоматів, загальною площею: 40,1 на 1-му поверсі житлового будинку літ. А-10; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вулиця Зв'ягильського, будинок 56 / вулиця Зв'ягильського, будинок 56 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 11196178), право власності зареєстровано 05.01.2012.

Окрім цього, згідно із даними реєстраційної картки транспортного засобу (т. 1 а.с. 147) у власності Мартянова О.Г. з 29.07.2005 перебуває спеціальний вантажний автомобіль марки КРАЗ зеленого кольору, модель 255Б1, 1991 року випуску, державний номерний знак – АН0332АІ; свідоцтво про реєстрацію ТЗ – КХС565920; VIN – Х1С255Б1АМ0715771; номер двигуна – 23835780.

Відповідно до витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань щодо юридичних осіб, Мартянов О.Г. володіє частками у статутному капіталі таких юридичних осіб (т. 1 а.с. 134-143):

1. 40% частки у статутному капіталі ТОВ «ВЕТЗАХИСТ» (код згідно з ЄДРПОУ 32128830), розташованого за адресою: 07400, Київська обл., м. Бровари, вул. Декабристів, буд. 44, кв. 10, у розмірі 6 600 грн (реєстрація юридичної особи здійснена 18.12.2002);

2. 100% частки у статутному капіталі ТОВ «ДОНМЕДКОМ» (код згідно з ЄДРПОУ 35374642), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10, у розмірі 44 000 грн (реєстрація юридичної особи здійснена 20.08.2007).

З огляду на відсутність інших відомостей (зокрема, щодо розірвання шлюбу між Мартяновою К.Г. та Мартяновим О.Г.) суд констатує, що активи, зареєстровані за Мартяновим О.Г., набуті у період шлюбу із Мартяновою К.Г.

Вирішуючи питання про те, чи може відповідачка вчиняти дії, тотожні розпорядженню щодо зазначеного майна, суд виходить із такого.

За змістом ч. 1 ст. 60 СК України майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу).

Дружина та чоловік мають рівні права на володіння, користування і розпорядження майном, що належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлено домовленістю між ними (ч. 1 ст. 63 СК України).

Згідно з ч. 1 ст. 65 СК України дружина, чоловік розпоряджаються майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, за взаємною згодою.

У ст. 369 ЦК України зазначено, що розпорядження майном, що є у спільній сумісній власності, здійснюється за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом. У разі вчинення одним із співвласників правочину щодо розпорядження спільним майном вважається, що він вчинений за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом.

Отже, з положень ст. 369 ЦК України, ч. 1 ст. 63 СК України вбачається, що зміст права спільної сумісної власності сам по собі охоплює можливість прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню праву розпорядженню щодо спільного майна.

Підставою набуття Мартяновим О.Г. у власність деяких активів є договори купівлі-продажу. Тобто зареєстровані за ним активи не відносяться до майна, що згідно зі ст. 57 СК України є особистою приватною власністю. Відомості про те, що активи могли бути придбані Мартяновим О.Г. за особисті кошти, суду не надані. Відомості про поділ майна на дату розгляду справи, наявність шлюбного договору тощо суду також не надані.

Разом з тим, суд вбачає, що 1/3 із 2/3 частки будівлі, що перебуває у спільній частковій власності, загальною площею: 964,7 кв.м, розташованої за адресою: Донецька обл., м. Донецьк, вулиця Вологодська, будинок 86 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна 73413414101), які зареєстровані за Март'яновим О.Г. 17.02.2016 на підставі договору дарування №2-91 від 17.02.2016, є його особистою приватною власністю, а відтак стягненню в дохід держави не підлягають.

Також суд констатує, що належність 1/3 частки будівлі, загальною площею: 964,7 кв.м; розташованої за адресою: Донецька обл., м. Донецьк, вулиця Вологодська, будинок 8-Б (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна 73413414101) особі, відомості про яку не внесено до Реєстру прав власності на нерухоме майно щодо нерухомого майна, не перешкоджає задоволенню позову щодо зазначеного об'єкту нерухомості, оскільки стягнення на користь держави належної Март'янову О.Г. 1/3 ідеальної частки вказаного нерухомого майна, не обмежує прав третьої особи у володінні, користуванні та розпорядженні власною часткою майна.

Відповідно до роз'яснень, що викладені у пункті 28 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами законодавства при розгляді справ про право на шлюб, розірвання шлюбу, визнання його недійсним та поділ спільного майна подружжя» № 11 від 21.12.2007 зазначено, що статтею 12 Закону України від 19 вересня 1991 року № 1576-XII «Про господарські товариства» встановлено, що власником майна, переданого йому засновниками учасниками, є саме товариство. Вклад до статутного фонду господарського товариства не є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Виходячи зі змісту частин 2, 3 ст. 61 СК України, якщо вклад до статутного фонду господарського товариства зроблено за рахунок спільного майна подружжя, в інтересах сім'ї, той із подружжя, хто не є учасником товариства, має право на поділ одержаних доходів.

Отже, якщо один з подружжя є учасником господарського товариства і вносить до його статутного капіталу майно, придбане за рахунок спільних коштів подружжя, то таке майно переходить у власність цього підприємства, а в іншого з подружжя право власності на майно (тобто речове право) трансформується в право вимоги (зобов'язальне право), сутність якого полягає у праві вимоги виплати половини вартості внесеного майна в разі поділу майна подружжя або право вимоги половини отриманого доходу від діяльності підприємства.

Враховуючи факт реєстрації товариств (ТОВ «ВЕТЗАХИСТ», ТОВ «ДОНМЕДКОМ») у яких Март'янов О.Г. володіє частками у статутному капіталі, після укладення шлюбу, а також відсутність відомостей щодо внесення останнім часток до статутного фонду даних юридичних осіб за рахунок особистих коштів, за рахунок грошових коштів, набутих не під час спільного проживання подружжя, суд дійшов висновку про наявність у Март'янової К.Г. права вимоги виплати половини вартості внесеного майна або право вимоги половини отриманого доходу від діяльності товариств.

Враховуючи наведені обставини, суд констатує, що Март'янова К.Г. може вчиняти дії, тотожні розпорядженню щодо активів, зареєстрованих за Март'яновим О.Г., з огляду на що вони можуть бути стягнуті в дохід держави.

Норми права, які застосував суд, та мотиви їх застосування.

Щодо підстав застосування санкції

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй (далі - ООН). До складу ООН увійшли, серед інших, Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 - Україна), союз радянських соціалістичних республік (із 24.12.1991 - російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а надалі до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до п. 1 ст. 1 Статуту ООН Організація Об'єднаних Націй переслідує мету підтримувати міжнародний мир і безпеку, і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання і усунення загрози миру і подавлення актів агресії чи інших порушень миру, проводити мирними засобами відповідно до принципів справедливості і міжнародного права налагодження чи вирішення міжнародних спорів чи ситуацій, які можуть призвести до

порушення миру.

Пунктом 2 ст. 2 Статуту ООН передбачено, що всі члени Організації Об'єднаних Націй добросовісно виконують прийняті на себе за цим Статутом обов'язки, щоб забезпечити їм всім у загальному права і переваги, що випливають з належності до складу Членів Організації. Відповідно до п. 4 вказаної статті Статуту ООН всі члени Організації Об'єднаних Націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою чи її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої країни, так і будь-яким іншим способом, несумісним з Цілями Організації Об'єднаних Націй.

При цьому, в преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголосила державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України, територія якої є неподільною та недоторканою.

28.01.2003 Україна та російська федерація уклали Договір про українсько-російський державний кордон (ратифікований Законом України від 20.04.2004 №1681-IV).

Відповідно до ст. 2 зазначеного Договору сторони домовилися, що Українсько-російський державний кордон проходить так, як це зазначено в Описі проходження державного кордону між Україною та Російською Федерацією (Додаток 1) і зображено суцільною лінією червоного кольору на картах державного кордону між Україною та російською федерацією (Додаток 2), станом на момент підписання цього Договору.

У преамбулі Договору сторони зазначили про прихильність цілям і принципам Статуту Організації Об'єднаних Націй, а також положенням Гельсінського Заключного акта 1975 року, яким затверджена «Декларація принципів, якими держави-учасниці керуватимуться у взаємних відносинах». Декларацією закріплені такі принципи: 1) суверенна рівність, поважання прав, притаманних суверенітету; 2) незастосування сили або погрози силою, 3) непорушність кордонів, 4) територіальна цілісність держав, 5) мирне врегулювання суперечок, 6) невтручання у внутрішні справи, 7) поважання прав людини та основних свобод, включаючи свободу совісті, релігії та переконань, 8) рівноправ'я та право народів розпоряджатися своєю долею, 9) співробітництво між державами, 10) сумлінне виконання зобов'язань за міжнародним правом.

Згідно зі ст. 2 Конституції України, що є Основним Законом України, суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно з пунктом 2 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 02.03.2022 (A/ES-11/L.1) встановлено факт агресії російської федерації проти України, зокрема, зазначено, що Генеральна Асамблея висловлює глибоке співчуття з приводу агресії, вчиненої російською федерацією на території України у порушення п. 4 ст. 2 Статуту ООН.

Отже, незважаючи на вказані закріплені та визнані міжнародні норми, російська федерація порушила вимоги Статуту ООН, зокрема, наразі здійснює нічим не виправдану агресію проти України, як країна-агресор. Така заздалегідь спланована збройна агресія росії проти України розпочалася 20.02.2014 з військової операції збройних сил російської федерації із захоплення (тимчасової окупації) частини території України - Кримського півострова, після чого росія перейшла до наступного етапу - війни на українському Донбасі. Так, підрозділи російського спецназу та інших збройних формувань російської федерації захопили місцеві органи влади, поліцейські відділки, військові об'єкти України в окремих районах Донецької і Луганської областей України.

28 лютого 2014 року відбулося Засідання Ради Безпеки ООН, на якому вперше було

проінформовано членів цього єдиного міжнародного органу колективної безпеки про початок збройної агресії російської федерації, яка відбулася на території Автономної Республіки Крим – території Незалежної України.

Станом на 01.03.2014 ситуація продовжувала загострюватися. Зокрема, рада федерації російської федерації прийняла рішення про надання згоди президенту російської федерації на використання військових підрозділів в Україні. Засідання ради федерації стало підставою проведення 7124-го засідання Ради Безпеки ООН, на якому у відкритому засіданні Постійний представник України при ООН вже публічно оцінив дії російської федерації як акт агресії проти України. У своїх виступах позицію підтримали Члени Ради Безпеки ООН.

Досягнуті в подальшому за посередництва ОБСЄ, а також Німеччини і Франції Мінські домовленості та домовленості у «Нормандському форматі» з першого ж дня не виконувалися російською федерацією, яка замість їх імплементації намагалася замінити процес мирного врегулювання та зусилля, спрямовані на те, щоб припинити застосування збройної сили, наданням «особливого статусу» створеним нею квазідержавним утворенням.

Розпочавши збройну агресію проти України, російська федерація порушила фундаментальні норми й принципи міжнародного права, низку двосторонніх і багатосторонніх договорів та угод.

Починаючи з листопада 2021 року, російська федерація активно накопичувала війська на кордоні з Україною як зі свого боку, так і з боку Республіки Білорусь, запевняючи при цьому про відсутність будь-яких намірів атакувати Україну.

21.02.2022 російська федерація офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України терористичні утворення «луганська народна республіка» та «донецька народна республіка».

24.02.2022 президент російської федерації оголосив початок так званої «спеціальної військової операції» під приводом здійснення, зокрема, так званої «демлітаризації та денацифікації України».

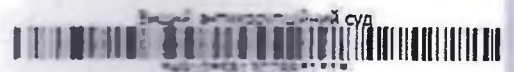
Після цього, близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію України, увійшовши з боку російської федерації, Республіки Білорусь та тимчасово окупованого Кримського півострова.

12.10.2022 Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії російської федерації проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». За резолюцію проголосували 143 держави – члени ООН, 35 країн утрималися, лише 5 проголосували проти (російська федерація, Республіка Білорусь, КНДР, Нікарагуа, Сирія). У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до російської федерації негайно вивести всі військові сили з території України.

Ухвалена резолюція ГА ООН стала важливою частиною міжнародного інструментарію для притягнення російської федерації до відповідальності за її злочини проти Українського народу та формування міжнародної коаліції на підтримку України.

23.11.2022 Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896 (RSP) «Про визнання російської федерації державою-спонсором тероризму». За резолюцію проголосували 494 європарламентарі, 53 були проти, 44 утрималися. У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів.

Ухвалена резолюція викликає на визнання європейським співтовариством триваючої збройної агресії російської федерації, яка почалась ще в 2014 та визнання злочинних дій, вчинених російською федерацією проти державного суверенітету України та її мирного населення.

Відповідно до норм ст. 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Відповідно до ст. 2 Закону правову основу застосування санкцій становлять Конституція України, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, закони України, нормативні акти Президента України, Кабінету Міністрів України, рішення Ради національної безпеки та оборони України, відповідні принципи та норми міжнародного права.

Санкції є спеціальними економічними та іншими обмежувальними заходами, які застосовуються з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави (ч. 1 ст. 1 Закону).

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» № 2257-IX від 12.05.2022, який набрав чинності 24.05.2022 (далі – Закон № 2257-IX), внесені зміни до Закону та доданий додатковий вид санкції - стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (п. 1-1 ч. 1 ст. 4 ЗУ «Про санкції»).

Така санкція має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів» (ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Зазначена санкція застосовується рішенням Вищого антикорупційного суду за позовом центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції (ч. 1, 6, 7 ст. 283-1 КАС України, ч. 2 ст. 5-1 Закону).

Таким центральним органом виконавчої влади, відповідно до п. 1 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України № 228 від 02.07.2014, є Міністерство юстиції України.

Згідно з приписами абз. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону ця санкція може бути застосована виключно:

- 1) в період дії правового режиму воєнного стану;
- 2) за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

У зв'язку із військовою агресією російської федерації проти України Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан, дія якого неодноразово продовжувалася. Указом Президента України від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», дію воєнного стану продовжено з 05 год 30 хв 20.05.2023 на 90 діб (т. 1 а.с. 31-36).

Отже, на момент розгляду позовної заяви в Україні діє правовий режим воєнного стану.

Пунктом 2 рішення РНБО від 19.10.2022 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», яке було введено в дію Указом Президента України від 19.10.2022 № 726/2022, до Мартянової К.Г. строком на 10 років застосовано санкції, передбачені Законом, у тому числі блокування активів (п. 237 додатку 1 до рішення; т. 1 а.с. 37-42).

Так, згідно з ч. 3 ст. 5 Закону України «Про санкції» рішення щодо застосування, скасування та внесення змін до санкцій щодо окремих іноземних юридичних осіб, юридичних осіб, які знаходяться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність (персональні санкції), передбачених пунктами 1, 2-21, 23-25 частини першої статті 4 цього Закону, приймається Радою національної безпеки та оборони України та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов'язковим до виконання.

Наведене також узгоджується і з положеннями статті 10 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України», згідно з якою прийняті РНБО рішення вводяться в дію указами Президента України. Рішення РНБО, введені в дію указами Президента України, є обов'язковими до виконання органами виконавчої влади.

Отже, санкція у виді блокування активів застосована належними суб'єктами та після набрання чинності Законом України № 2257-ІХ, тобто після 24.05.2022. Рішення РНБО від 19.10.2022 та Указ Президента України від 19.10.2022 № 726/2022 є чинними, матеріали справи не містять відомостей щодо їх оскарження чи скасування.

Дії відповідачки, які встановлені в ході судового розгляду, вчинялись до 24.05.2022 (до набрання Законом України № 2257-ІХ чинності), та після вказаної дати. При цьому, рішення РНБО, яким на Мартянову К.Г. накладено санкцію у виді блокування активів прийняте 19.10.2022.

З огляду на це, суд зазначає, що підставами застосування санкцій у виді блокування активів фізичних та юридичних осіб згідно з п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону є дії фізичної та юридичної особи, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод, які виникли з моменту набуття чинності Закону у 2014 році.

Норма, зазначена у п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону, в цій частині діє з 12.09.2014. Це свідчить про те, що відповідачка мала бути обізнаною про можливість запровадження до неї санкцій з боку держави Україна, у тому числі й блокування активів, у випадку вчинення вищезазначених дій.

У цій частині рішення РНБО про накладення санкції у виді блокування активів Мартянової К.Г. з точки зору дії норми у часі відповідає як теоретичним підходам, так і статті 58 Конституції України. На це вказує те, що спочатку був прийнятий Закон, який передбачав наслідки за певні дії, а вже після набуття чинності закону, відповідачка вчиняла дії, які є підставами для застосування санкцій у виді блокування активів як передумови застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі.

Викладене свідчить про наявність обох обов'язкових умов, передбачених абз. 2 ч. 1 ст. 5-1, абз. 2 ч. 3 ст. 6 Закону, для застосування до Мартянової К.Г. санкції у виді стягнення в дохід держави активів.

Відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Для такого виду санкцій, як стягнення активів у дохід держави, визначено окремий перелік суб'єктів, до яких їх може бути застосовано (ст. 5-1 Закону).

Згідно з інформаційною довідкою Національного агентства з питань запобігання корупції (т. 1 а.с. 46-51) Мартянова К.Г. має громадянство України, санкція у виді блокування активів застосована до відповідачки як до громадянина України (т. 1 а.с. 41-42).

Обґрунтовуючи можливість застосування до Мартянової К.Г. санкції, передбаченої п. 1-1

ч. 1 ст. 4 Закону, позивач зазначає, що відповідачка хоча і є громадянкою України, проте вчиняє дії, які підпадають під визначення «терористичної діяльності».

Поняття терористичної діяльності зазначене у ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» № 638-IV від 20.03.2003 (далі - Закон № 638-IV). Законом України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» № 2265-IX від 22.05.2022 (далі - Закон № 2265-IX, який набрав чинності 12.06.2022) цю статтю доповнено таким визначенням: терористичною є діяльність, яка охоплює пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

В свою чергу, пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України - поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності Російської Федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників, які відкрито або приховано діють від імені Російської Федерації на території України або з територій інших держав проти України; популяризація та глорифікація діяльності органів держави-терориста (держави-агресора), дій їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників; публічне заперечення, у тому числі через медіа або з використанням мережі Інтернет, злочинного характеру збройної агресії Російської Федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та/або за кордоном (п. 3 ч. 1 ст. 1 Закону № 2265-IX).

Судом встановлено, що Мартянова К.Г. у 2015 році була обрана до так званого «народного совета донецкой народной республики первого созыва». На даний час є заступником голови громадської ради «донецької народної республіки» та головою регіонального відділення «Спілка жінок Росії». Відповідачка брала безпосередню участь в організації та проведенні незаконних референдумів на тимчасово окупованій території України у вересні 2022 року. Відповідно до інформації, розміщеної на сторінці Мартянової К.Г. у соціальній мережі «Вконтакте», остання виправдовує та визнає правомірною збройну агресію російської федерації проти України та окупацію територій України, висловлює сподівання на швидке здійснення окупації території України, визначає «киевскую власть» «преступной», приймає активну участь у допомозі збройним силам російської федерації у «боротьбі з нацизмом», «коричневої чумой, пришедшей на землю русскую», публічно використовує символіку воєнного вторгнення російської федерації.

Публічне заперечення злочинного характеру збройної агресії російської федерації проти України з використанням мережі Інтернет підпадає під визначення поняття здійснення терористичної діяльності. Зазначені дії створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України шляхом здійснення терористичної діяльності.

Законом № 2257-IX для санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону (стягнення активів в дохід держави), визначено окремий перелік суб'єктів, до яких його може бути застосовано, а також передбачено підстави застосування (ст. 5-1 Закону). Перелік суб'єктів, до яких може бути застосовано санкції, передбачений ч. 2 ст. 1 Закону, перестав мати виключний характер. Втратив такий характер і перелік підстав для їх застосування, передбачений ч. 1 ст. 3 Закону, адже його було розширено ч. 1 ст. 5-1 Закону.

З огляду на зазначене, у контексті застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, суд надає оцінку здійснення особами дій, передбачених як ст. 3 Закону, так і ст. 5-1 Закону, а також приналежність відповідача до суб'єктів, передбачених як ч. 3 ст. 3, так і ст. 5-1 Закону.

Отже, суд, надавши оцінку доводам позивача, встановивши обставини щодо віднесення відповідачки до суб'єкта, який своїми діями створив суттєву загрозу національній безпеці.

суверенітету та територіальній цілісності України шляхом терористичної діяльності, дійшов висновку про можливість застосування до Мартяшової К.Г. санкції у виді стягнення активів в дохід держави з огляду на віднесення її до переліку суб'єктів, передбаченого ч. 2 с. 1 Закону.

Щодо оцінки доказів

Приписами частини першої ст. 9 КАС України закріплено, що розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості. Суд вживає визначені законом заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів з власної ініціативи (частина 4 статті 9 КАС України).

Поняття і перелік доказів, які передбачені в адміністративному процесі, визначено у ст. 72, 91, 94, 96, 99, 101 КАС України.

Згідно з ч. 1 ст. 72 КАС України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Тобто докази - це урегульована процесуальним законодавством, існуюча у певній процесуальній формі інформація (фактичні дані), яка надає можливість адміністративному суду, що розглядає справу, достеменно або певним чином відтворити та встановити усі обставини публічно-правового спору, які мають значення для правильного вирішення адміністративної справи.

Законність, обґрунтованість та вмотивованість судового рішення обумовлюється, зокрема, порядком оцінки доказів і визначенням їхньої якості з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупності зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв'язку для ухвалення відповідного судового рішення. Аналогічного висновку дійшов Верховний Суд у постанові від 28.07.2022 (справі № 620/3006/21).

Докази мають бути: належними (стаття 73 КАС України), допустимими (стаття 74 КАС України), достовірними (стаття 75 КАС України), достатніми (стаття 76 КАС України).

За правилами ч. 1, 2, 4, 6 ст. 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу. Суб'єкт владних повноважень повинен подати суду всі наявні у нього документи та матеріали, які можуть бути використані як докази у справі. Докази суду надають учасники справи. Суд може пропонувати сторонам надати докази та збирати докази з власної ініціативи, крім випадків, визначених цим Кодексом. Якщо учасник справи без поважних причин не надасть докази на пропозицію суду для підтвердження обставин, на які він посиляється, суд вирішує справу на підставі наявних доказів.

В адміністративних справах, визначених статтею 283-1 цього Кодексу, суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони (ч. 6 статті).

Дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи (докази в адміністративному судочинстві), встановлюються такими засобами (стаття 72 КАС України): 1) письмовими доказами (стаття 94 КАС України); 2) речовими доказами (стаття 96 КАС України); 3) доказами (стаття 99 КАС України); 4) висновками експертів (статті 101, 112 КАС України); 5) показаннями свідків (стаття 91 КАС України).

У силу приписів ст. 90 КАС України суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, особистому, повному та об'єктивному дослідженні. Жодні докази не мають для суду наперед встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), що містяться у справі, мотивує відхилення або

врахування кожного доказу (групи доказів).

Суд звертає увагу, що доказування не може ґрунтуватися на припущеннях. Достатніми є докази, які у сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування.

Отже, сторона, яка посилається на ті чи інші обставини, знає і може навести докази, на основі яких суд може отримати достовірні відомості про них. У іншому випадку, за умови недоведеності тих чи інших обставин, суд має право винести рішення у справі на користь протилежної сторони. Таким чином, доказування є юридичним обов'язком сторін і інших осіб, які беруть участь у справі.

Відповідно до ч. 2 ст. 77 КАС України довести правомірність своїх дій чи бездіяльності відповідно до принципу офіційності в адміністративному судочинстві зобов'язаний суб'єкт владних повноважень.

Водночас, відповідно до принципу змагальності інша сторона у справі (у даному випадку - відповідачка Мартянова К.Г.) має спростувати доводи суб'єкта владних повноважень, якщо заперечує їх обґрунтованість.

Відповідно до ст. 94 КАС України письмовими доказами є документи (крім електронних документів), які містять дані про обставини, що мають значення для правильного вирішення спору. Письмові докази подаються в оригіналі або в належним чином засвідченій копії, якщо інше не визначено цим Кодексом. Якщо для вирішення спору має значення лише частина документа, подається засвідчений витяг з нього. Учасник справи, який подає письмові докази в копіях (електронних копіях), повинен зазначити про наявність у нього або іншої особи оригіналу письмового доказу.

Згідно з вимогами ст. 99 КАС України електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, що містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), веб-сайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних та інші дані в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема на портативних пристроях (картах пам'яті, мобільних телефонах тощо), серверах, системах резервного копіювання, інших місцях збереження даних в електронній формі (зокрема у мережі Інтернет). Учасники справи мають право подавати електронні докази в паперових копіях, посвідчених в порядку, визначеному законом. Паперова копія електронного доказу не вважається письмовим доказом. Учасник справи, який подає копію електронного доказу, повинен зазначити про наявність у нього або іншої особи оригіналу електронного доказу. Якщо подано копію (паперову копію) електронного доказу, суд за клопотанням учасника справи або з власної ініціативи може витребувати у відповідної особи оригінал електронного доказу. Якщо оригінал електронного доказу не поданий, а учасник справи або суд ставить під сумнів відповідність копії (паперової копії) оригіналу, такий доказ не береться судом до уваги.

До позовної заяви приєднано роздруківки вебсторінок (паперові копії веб-сторінок), що містять дані, якими Міністерство юстиції України підтверджує наявність обставин (фактів), що обґрунтовують їх вимоги. Зміст зазначених вебсторінок у вигляді скріншотів зафіксований у відповідних роздруківках (т. 1 а.с. 62-97, 148-188), відео з мережі Internet міститься на портативному пристрої (т. 1 а.с. 100).

Відповідно до ч. 3 ст. 78 КАС України обставини, визнані судом загальновідомими, не потребують доказування.

Разом з тим, колегія суддів зазначає, що загальнодоступність певної інформації сама по собі не свідчить про її загальновідомість та не звільняє суд від обов'язку її дослідження.

Так, обставини можуть бути визнані загальновідомими, якщо вони відомі широкому колу осіб (населенню держави, регіону, територіальній громаді), в тому числі і суддям. При цьому, має бути дотримано двох критеріїв, а саме: об'єктивного - відомість факту широкому колу осіб; суб'єктивного - обізнаність судді про такі обставини.

Якщо суддя особисто не знає про певну загальновідому обставину, він може звернутися до

достовірних джерел. Різновидом таких загальнодоступних джерел можуть бути веб-сайти.

Аналогічна позиція висловлена Верховним Судом у постанові від 18.04.2018 (справі № 826/19844/16).

Тобто, в даному випадку, в межах даної адміністративної справи для оцінювання публікацій в інтернет-виданнях на предмет їхнього доказового значення варто спочатку ознайомитися з їхнім змістом, відтак вирішити чи брати їх до уваги при прийнятті рішення за наслідками судового розгляду.

Разом з тим, суд зауважує, що позбавлений можливості безпосередньо дослідити вебсторінки за вказаними посиланнями, оскільки сайти призначені для осіб, що здійснюють діяльність у російському сегменті мережі Інтернет (vk.com, ordnr.ru), у зв'язку з чим вони заблоковані для перегляду в Україні.

З постанов Верховного Суду від 29.09.2022 (справа № П/857/7/22), від 18.10.2022 (справа № 826/9174/18) вбачається, що свої висновки Суд зробив, серед іншого, з посиланням на такі докази, як скріншоти веб-сторінок інтернет-видань, сайтів інформаційних агентств, інтернет-сторінки у соціальних мережах, зокрема, щодо пропаганди проросійських політичних ідей та наративів.

Оскільки Міністерством юстиції України в позовній заяві надано посилання на місця збереження даних в електронній формі в мережі Інтернет (посилання на веб-сторінки, роздруківки з яких додано до позовної заяви), з урахуванням вимог ст. 99 КАС України, суд бере до уваги досліджені копії електронних доказів.

Щодо пропорційності втручання у право власності

Відповідно до статті 41 Конституції України кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним. Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і в порядку, встановлених законом, за умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Указом Президента від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану» в Україні введений воєнний стан, який продовжено з 05 год 30 хв 20.05.2023 на 90 діб. Пунктом 3 Указу встановлено, що у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30-34, 38, 39, 41-44, 53 Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені частиною 1 статті 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

З урахуванням зазначеного, а також заявлених позовних вимог, суд вважає за необхідне розглянути співвідношення публічних інтересів держави України і приватних інтересів власників майна та встановити пропорційність втручання в право власності.

Частиною 2 статті 6 КАС України передбачено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що правосуддя в Україні здійснюється на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів та спрямоване на забезпечення права кожного на справедливий суд.

Відповідно до ст. 1 та 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

До спірних правовідносин підлягає застосуванню Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, прийнята відповідно до Загальної декларації прав людини з метою додержання країнами-підписантами (учасниками Ради Європи) та забезпечення на своїй території прав та основоположних свобод людини, відкрита для підписання 04.11.1950, що набула чинності 03.09.1953, а для України - 11.09.1997 (далі - Конвенція), якою закріплено права та основоположні свободи людини, яких європейські держави зобов'язалися дотримуватися гарантуються як Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, прийнятою відповідно до Загальної декларації прав людини з метою додержання країнами-підписантами (учасниками Ради Європи) та забезпечення на своїй території прав та основоположних свобод людини, що набула чинності 03.09.1953, зокрема для України - 11.09.1997, так і протоколами до неї (Протоколи № 1, 4, 6, 7, 12 і 13), згода на обов'язковість яких надана державами - сторонами Конвенції.

Стаття 1 Першого (додакового) протоколу до Конвенції визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Протоколом 4 до Конвенції гарантовано право на свободу пересування і свободу вибору місця проживання.

Визначені права не є абсолютними та можуть підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету й безсторонності суду.

Відповідно до вимог статті 29 Загальної декларації прав людини, прийнятої на третій сесії Генеральної Асамблеї ООН, кожна людина має обов'язки перед суспільством, у якому тільки й можливий вільний і повний розвиток її особи. При здійсненні своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання і поваги прав і свобод інших та забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві. Здійснення цих прав і свобод ні в якому разі не повинно суперечити цілям і принципам Організації Об'єднаних Націй.

Аналогічні положення закріплено статтями 12, 18, 19, 21 та 22 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (набув чинності, зокрема для України 23.03.1976).

Право власності не є абсолютним. У разі якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, тероризму, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

Предметом регулювання статті 1 Першого протоколу до Конвенції є втручання держави у право на мирне володіння майном. У практиці ЄСПЛ (серед багатьох інших, наприклад, рішення ЄСПЛ у справах «Спорронг і Льонрот проти Швеції» від 23 вересня 1982 року, «Джеймс та інші проти Сполученого Королівства» від 21 лютого 1986 року, «Щокін проти України» від 14 жовтня 2010 року, «Серков проти України» від 07 липня 2011 року, «Колишній король Греції та інші проти Греції» від 23 листопада 2000 року, «Булвес» АД проти Болгарії» від 22 січня 2009 року, «Трегубенко проти України» від 02 листопада 2004 року, «East/West Alliance Limited» проти України» від 23 січня 2014 року) напрацьовано три критерії, які слід оцінювати на предмет сумісності заходу втручання у право особи на мирне володіння майном із гарантіями статті 1 Першого протоколу до Конвенції, а саме: чи є втручання законним; чи має воно на меті «суспільний», «публічний» інтерес; чи є такий захід (втручання у право на мирне володіння майном) пропорційним визначеним цілям.

Втручання держави у право на мирне володіння майном є законним, якщо здійснюється на

підставі закону, що має бути доступним для заінтересованих осіб, чітким і передбачуваним з питань застосування та наслідків дії його норм.

Втручання є виправданим, якщо воно здійснюється з метою задоволення «суспільного», «публічного» інтересу. Втручання держави у право на мирне володіння майном може бути виправдано за наявності об'єктивної необхідності у формі суспільного, публічного, загального інтересу, який може включати інтерес держави, окремих регіонів, громад чи сфер людської діяльності. Саме національні органи влади мають здійснювати первісну оцінку наявності проблеми, що становить суспільний інтерес, вирішення якої б вимагало таких заходів. Поняття «суспільний інтерес» має широке значення (рішення від 23 листопада 2000 року у справі «Колишній король Греції та інші проти Греції»). Крім того, ЄСПЛ також визнає, що й саме по собі правильне застосування законодавства, безперечно, становить «суспільний інтерес» (рішення ЄСПЛ від 02 листопада 2004 року в справі «Трегубенко проти України»).

Критерій «пропорційності» передбачає, що втручання у право власності розглядатиметься як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не було дотримано справедливої рівноваги (балансу) між інтересами держави (суспільства), пов'язаними з втручанням, та інтересами особи, яка так чи інакше страждає від втручання. «Справедлива рівновага» передбачає наявність розумного співвідношення (обґрунтованої пропорційності) між метою, визначеною для досягнення, та засобами, які використовуються. Необхідного балансу не буде дотримано, якщо особа несе «індивідуальний і надмірний тягар».

Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Порушення норм Конвенції та протоколів до неї Європейський суд з прав людини констатує, якщо хоча б один із зазначених критеріїв не буде дотриманий і, навпаки, встановлює відсутність такого порушення, якщо дотримані всі три критерії.

Водночас, суд встановив, що позбавлення права відповідачки володіти своїм майном ґрунтується на вимогах та відповідає підставам, меті і порядку його застосування, що визначені, зокрема, Законом. Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідність у демократичному суспільстві», оскільки в їх запровадженні, з огляду на визнані факти агресії проти України, існувала нагальна потреба.

Застосування іншими державами (зокрема, урядом Канади) санкцій (спеціальних економічних заходів) до Мартянової К.Г. за одні і ті ж дії, а саме підтримку як членом так званої народної ради донецької народної республіки неспровокованого та невинуватого вторгнення російської федерації на територію України, свідчить про наявність ознак відповідності санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, загальним принципам міжнародного права.

Положеннями частини 7 статті 41 Конституції України визначено, що використання власності не може завдавати шкоди, зокрема, правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства.

Суд враховує, що санкційна політика України стосовно осіб, чий дії створюють загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності держави, була чіткою і передбачуваною за наслідками для відповідачки, в тому числі з огляду на встановлені у цій справі обставини.

Окрім того, суд вважає, що втручання у право мирного володіння майном відповідачки має легітимну мету забезпечити контроль за активами особи, яка своїми діями створила загрозу національним інтересам України, її суверенітету, територіальній цілісності, недоторканності державних кордонів та економічному розвитку, створення перешкод для фінансування діяльності держави-агресора.

Вказаний контроль є необхідним для ефективного реагування держави на загрози її безпеці, що підтверджує, зокрема, преамбула Закону. Зазначена мета відповідає пункту 2 статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

У даному випадку суд враховує співмірність застосування такої санкції, як стягнення

активів у дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідачки. Так, як судом вже встановлено, своїми діями Мартянова К.Г. фактично створила суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності України шляхом терористичної діяльності. Окрім цього, дії відповідачки мають постійний, триваючий характер, які вона вчиняє умисно та свідомо, починаючи з моменту вторгнення російської федерації на територію України у 2014 році й дотепер.

Суд вважає необхідним додатково зазначити, що Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини публікуються дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України, що визнаються судом загальновідомим фактом, який не потребує доказування у силу ч. 3 ст. 78 КАС України. Так, на офіційному вебсайті ООН опубліковано таку інформацію станом на 05.06.2023:

«З 24 лютого 2022 року, моменту початку широкомасштабного збройного нападу Російської Федерації, до 4 червня 2023 року УВКПЛ ООН зафіксувало 24 425 випадків загибелі або поранення цивільних осіб в країні: 8983 загиблих і 15 442 поранених. Це включає: - 19 682 випадки (6979 загиблих і 12 703 поранених) на території, яка контролювалася Урядом на момент настання загибелі або поранення: у Донецькій і Луганській областях: 9877 випадків (4081 загиблих і 5796 поранених); і в інших областях України: 9805 випадків (2898 загиблих і 6907 поранених); та - 4743 випадки (2004 загиблих і 2739 поранених) на території, яка була окупована Російською Федерацією на момент настання загибелі або поранення: у Донецькій і Луганській областях: 3202 випадки (716 загиблих і 2486 поранених); і в інших областях України: 1541 випадок (1288 загиблих і 253 поранених).

УВКПЛ ООН вважає, що реальна кількість втрат серед цивільних осіб значно вища, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою, та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільних осіб, все ще потребують підтвердження. Це відноситься, наприклад, до населених пунктів Маріуполь (Донецька область), Лисичанськ, Попасна і Северодонецьк (Луганська область), де, за повідомленнями, мали місце численні випадки загибелі чи поранення цивільних осіб» (<https://ukraine.un.org/sites/default/files/2023-06/Ukraine%20-%20civilian%20casualty%20update%20as%20of%204%20June%202023%20UKR.pdf>).

Окрім цього, 06.06.2023 російські війська підірвали греблю Каховської ГЕС – станції, яка забезпечує південь України електроенергією і прісною водою, а також роботу Запорізької АЕС, що призвело до масштабної екологічної катастрофи, підтоплення лівобережжя та правобережжя Херсонщини, підтоплення більше 80 населених пунктів, значних втрат флори та фауни, втрати врожаю тощо.

Наведені втрати стали наслідком, зокрема, дій відповідача, які полягають у виправдовуванні воєнних дій проти України, що, в свою чергу створює загрозу національній безпеці, територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України.

З огляду на викладене, колегія суддів дійшла висновків про відповідність суспільним інтересам та пропорційність таких обмежувальних заходів, як стягнення активів, які належать Мартяновій К.Г., щодо яких вона може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, в дохід держави що передбачено п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, оскільки таке позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу.

У даному випадку втручання держави в право особи на мирне володіння своїм майном здійснюється з дотриманням принципу пропорційності, справедливої рівноваги (балансу) між інтересами держави (суспільства), пов'язаними з втручанням, та інтересами особи, яка так чи інакше страждає від втручання. Потреби українського суспільства у припиненні масового порушення права на життя, інших передбачених Конвенцією прав і свобод, є достатньо вагомою причиною для втручання у право власності Мартянової К.Г. Суд не допускає превалювання права на мирне володіння майном перед правом на життя, з огляду на що вважає, що стягнення в дохід держави активів не буде становити надмірного втручання у права

відповідачки.

За таких обставин відсутні жодні підстави припускати порушення справедливого балансу між інтересами суспільства у припиненні агресії та втручанням у право власності, метою якого є сприяння цьому припиненню.

Суд погоджується із позивачем, що вищевказані активи після відчуження в дохід держави зможуть бути використані для відшкодування збитків, завданих Україні та її народу.

Щодо дотримання строків звернення до суду із позовною заявою

Частиною 2 статті 44 КАС України встановлено, що учасники справи зобов'язані добросовісно користуватися належними їм процесуальними правами і неухильно виконувати процесуальні обов'язки.

Інститут строків в адміністративному процесі сприяє досягненню юридичної визначеності у публічно-правових відносинах та стимулює суд і учасників адміністративного процесу добросовісно ставитися до виконання своїх обов'язків. Одним із суттєвих елементів верховенства права, яким повинен керуватися суд згідно зі статтею 6 КАС України, є принцип правової визначеності.

Тривалість строку звернення до суду з позовом про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, визначення моменту початку такого строку має вирішальне значення для застосування положень ст. 122 КАС України.

Відповідно до абз. 2 ч. 2 ст. 122 КАС України для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень встановлюється тримісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня виникнення підстав, що дають суб'єкту владних повноважень право на пред'явлення визначених законом вимог. Цим Кодексом та іншими законами можуть також встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень.

Частиною першою статті 5-1 Закону визначені підстави, умови та порядок стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави.

Ця санкція може бути застосована лише в період дії правового режиму воєнного стану та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

Підставами застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, є: 1) завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, 2) суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених пунктом 1 цієї частини.

У свою чергу, у відповідності до ч. 2 ст. 5-1 Закону України «Про санкції» за наявності підстав та умов, зазначених у частині першій цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду із заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, в порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України.

Частиною першою статті 4 Закону України «Про санкції» передбачено, що до осіб, зазначених у ч. 2 ст. 1 Закону, можуть бути застосовані санкції, зокрема у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону).

Таким чином, санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, може бути застосована:

1) лише в період дії правового режиму воєнного стану;
2) щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (зокрема шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (зокрема шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами;

3) за умов наявності активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних

осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;

4) за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

Зі змісту правових положень, закріплених у Законі, винесення указу Президента України про введення у дію рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» є обов'язковою умовою для звернення до суду із позовною заявою про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону. Разом із цим, Закон не передбачає обов'язку Ради національної безпеки і оборони України конкретизувати у своєму рішенні перелік заблокованих активів. Згадане рішення носить персональний характер та є підставою для тимчасового обмеження права певної особи користуватися та розпоряджатися належним їй майном, де б воно не знаходилося та з чого б воно не складалося.

Таким чином, право на пред'явлення визначених законом позовних вимог у позивача виникло з моменту встановлення сукупності всіх підстав, передбачених для застосування даної санкції, зокрема, отримання позивачем відомостей про активи відповідачки та вчинення нею відповідних дій (останні відомості отримані безпосередньо позивачем 16.05.2023, т. 1 а.с. 179-188, 200).

З огляду на зазначене, суд дійшов до висновку, що адміністративний позов подано до Вищого антикорупційного суду у межах строку, визначеного абз. 2 ч. 2 ст. 122 КАС України.

Судові витрати

Відповідно до ч. 2 ст. 139 КАС України, при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

Враховуючи вимоги закону, відсутність доказів понесення Міністерством юстиції України витрат, пов'язаних із залученням свідків та проведенням експертиз, а також ту обставину, що позивач звільнений від сплати судового збору на підставі п. 25 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір», підстави для розподілу судових витрат відсутні.

Порядок звернення судового рішення до виконання

Визначаючи спосіб звернення до виконання рішення про застосування санкції, суд звертає увагу на ч. 3 ст. 5-1 Закону України «Про санкції», якою встановлено, що рішення суду про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, в день набрання ним законної сили надсилається Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу його виконання.

Підстави визначення порядку і строку виконання рішення у суду відсутні.

На підставі викладеного та керуючись ст. 242, 246, 268, 283-1 КАС України, ст. 4, 5, 5-1 Закону України «Про санкції», суд

УХВАЛИВ:

Позовну заяву Міністерства юстиції України (місцезнаходження: 01001, м. Київ, вул. Архітектора Городецького, 13) до Март'янової Катерини Геннадіївни (місце проживання: _____), треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору: Март'янов Олександр Геннадійович (

_____), Товариство з обмеженою відповідальністю «ЛУКРУМ-ПРОМ» (місцезнаходження: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Путі, 12-В), Товариство з обмеженою відповідальністю «НОВА ОЦІНКА ПЛЮС» (місцезнаходження: 83118, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Валентини Терешкової, 37, кв. 28), Товариство з обмеженою відповідальністю «СХІДРЕСУРСБУД» (місцезнаходження: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10), Товариство з обмеженою відповідальністю «ВСЕУКРАЇНСЬКА ЕКСПЕРТНА КОМПАНІЯ» (місцезнаходження: 83027, Донецька обл.,

м. Донецьк, вул. Васильєвих, 16), Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИРОБНИЧО-ІНВЕСТИЦІЙНА КОМПАНІЯ «СФЕРА» (місцезнаходження: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10), Товариство з обмеженою відповідальністю «ВЕТЗАХИСТ» (місцезнаходження: 07400, Київська обл., м. Бровари, вул. Декабристів, 44, кв. 10), Товариство з обмеженою відповідальністю «ДОНМЕДКОМ» (місцезнаходження: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10), про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», – задовольнити.

Застосувати до Мартянової Катерини Геннадіївни, року народження, адреса: РНОКПП, санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Стягнути в дохід держави активи:

1) земельну ділянку площею 0,1 га, кадастровий номер: 1413500000:01:001:1242; для індивідуального житлового, гаражного і дачного будівництва; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Макіївка, вул. Томська, земельна ділянка 110 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 139373314135);

2) житловий будинок з господарсько-побутовими будівлями загальною площею 49,3 кв.м, житлова площа: 26,4 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р., с. Студенок, вул. Підлісна, 19 (реєстраційний номер майна: 21787009);

3) приміщення під перукарню 48,4 кв.м. на I-му поверсі житлового будинку літ. А-10, загальною площею: 48,4 кв.м; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Савченка, 6-А (реєстраційний номер майна: 6371659);

4) житловий будинок з надвірною побудовою загальною площею 229,3 кв.м, житлова площа: 88 кв.м; відомості про складові частини об'єкта нерухомого майна: житловий будинок А-2, гараж 3, баня І, уборна Ж, огороження, замощення, водопровід; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Васильєвих, 16 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 349903214101);

5) 1/3 будівлі, що перебуває у спільній частковій власності, загальною площею 964,7 кв.м; відомості про складові частини об'єкта нерухомого майна: будівля службова А-2 (загальна площа: 481,4 кв.м), будівля складу зберігання матеріалів Б-1 (загальна площа: 165,6 кв.м), будівля механічних майстерень Г-1 (загальна площа: 220,6 кв.м), адміністративна будівля Д-1 (загальна площа: 97,1 кв.м), убиральня Е, огороження 1-3, тротуар І; Донецька обл., м. Донецьк, вул. Вологодська, 86 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 73413414101);

6) квартиру однокімнатну загальною площею: 40 кв.м, житлова площа: 22 кв.м; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Терешкової Валентини, 37, кв. 28 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16290093);

7) житловий будинок з господарсько-побутовими будівлями загальною площею 42,6 кв.м, житлова площа: 8,8 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р., с. Студенок, вул. Голосова, 56 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 1929342);

8) комплекс будівель і споруд загальною площею 209,5 кв.м; адреса нерухомого майна: Харківська обл., Ізюмський р., с. Діброва, вул. Лісна, 27 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 27854084);

9) вбудоване приміщення під зал ігрових автоматів загальною площею 40,1 кв.м на 1-му поверсі житлового будинку літ. А-10; адреса нерухомого майна: Донецька обл., м. Донецьк, вул. Зв'язильського, 56/ вул. Зв'язильського, 56 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 11196178);

10) спеціальний вантажний автомобіль марки КРАЗ зеленого кольору, модель 255Б1, 1991 року випуску, державний номерний знак – АН0332А1; свідоцтво про реєстрацію ТЗ – КХС565920; VIN – Х1С255Б1АМ0715771; номер двигуна – 23835780;

11) 50% частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ВИРОБНИЧО-ІНВЕСТИЦІЙНА КОМПАНІЯ «СФЕРА» (код згідно з ЄДРПОУ 34583225),

розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10, у розмірі 18 750 грн;

12) 50% частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «СХІДРЕСУРСБУД» (код згідно з ЄДРПОУ 35127756), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10, у розмірі 958 000 грн;

13) 50% частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ВСЕУКРАЇНСЬКА ЕКСПЕРТНА КОМПАНІЯ» (код згідно з ЄДРПОУ 38845503), розташованого за адресою: 83027, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Васильєвих, 16, у розмірі 1 000 грн.

14) 25% частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ЛУКРУМ-ПРОМ» (код згідно з ЄДРПОУ 38986080), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Путі, 12-В, у розмірі 500 грн;

15) 33% частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «НОВА ОЦІНКА ПЛЮС» (код згідно з ЄДРПОУ 39115702), розташованого за адресою: 83118, Донецька обл., м. Донецьк вул. Валентини Терешкової, 37, кв. 28 у розмірі 999 грн;

16) 40% частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ВЕТЗАХИСТ» (код згідно з ЄДРПОУ 32128830), розташованого за адресою: 07400, Київська обл., м. Бровари, вул. Декабристів, 44, кв. 10, у розмірі 6 600 грн, якими володіє Мартьянов Олександр Геннадійович;

17) 100% частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ДОНМЕДКОМ» (код згідно з ЄДРПОУ 35374642), розташованого за адресою: 83029, Донецька обл., м. Донецьк, вул. Світлого Шляху, 10, у розмірі 44 000 грн.

Рішення набирає законної сили після закінчення строку апеляційного оскарження, а у разі його апеляційного оскарження – з моменту проголошення судового рішення суду апеляційної інстанції.

Апеляційна скарга може бути подана стороною до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення. Особи, які не були присутні при проголошенні зазначеного рішення, мають право його оскаржити протягом п'яти днів із дня публікації рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Головуюча суддя /підпис/

Саландяк О.Я.

Судді /підпис/

Олійник О.В.

/підпис/

Широка К.Ю.

*Висновок з автоматизованої системи
Рішення Вищого антикорупційного суду
Татьяна Карпачева
10.06.2019*

Світлана КАРПЕЦЬ

Всього в копії

14

1/2019/001/2019 ар

Вікторія КРУПІС

